

altsaa være det, at der ikke er opfyldt, hvad der er begjæret, og det er meget tvivlsomt, om den paagjældende Mand ikke snarere maa kunne siges at have faaet en Attest for, at man ikke vil anbefale ham, altsaa for at han ikke har ført en saa hæderlig Vandel, at man kan anbefale ham. Men hvorom Alt er, fastholder jeg dette, at, naar de Regler, som ere formede i Cirkulæret, grundede paa tidligere Tidens Praxis, og som ere godkjendte af begge Rigsdagens Afdelinger, skulle faae nogen Betydning, saa er her et Tilfælde, hvor man ikke kan fravige de ganske bestemte Udtryk, hvori denne Regel er affattet. Det var det andet Punkt. Men for det Tredie er det tvivlsomt — ja, jeg vil sige, at for mig er det utvivlsomt, men jeg siger tvivlsomt, fordi der er andre modstridende Meninger derom — om det konstitutionelt kan gaa an at optage en Person ved et Vædringsforslag paa Indfødsretslovsforslaget paa et senere Stadium af Sagen. Det vil nemlig ses, at dersom Forsatningens Bestemmelse om Lovforslagets Behandling her i Rigsdagen skal nyde Fyldest, vil her mangle Afstilligt i de Behandlinger, som forlanges, for at et Lovforslag kan siges at være ført tilende paa regelmæssig Maade. Her maa nemlig bemærkes, at det ikke er et Vædringsforslag af almindelig Natur, som stilles, nei, her dreier det sig om et Forslag, som angaar flere individuelle og personlige Forhold, der kun have det tilfælles, at de ere af ensartet Natur, men hvor det er ligesaa klart, at den Omstændighed, om En kan optages paa Lovforslaget eller ikke, ikke behøver at have nogen som helst Indflydelse paa, om alle de Andre kunne nyde den Begunstigelse, hvortil de efter de almindelige Regler ere berettigede, og som de vilde faae under andre Omstændigheder. Det rent juridiske Spørgsmaal skal jeg ikke optage her, det er udebatteret tidligere, og jeg vil sige, at jeg efter Sagens Natur, efter mit Syn paa Sagen, ikke er i nogen Tvivl om, at et Lovforslag af den Bestaffenhed som dette indeholder ligesaa mange selvstændige Lovforslag, som der er Personer, der søge Indfødsret. De have ikke nogen anden Forbindelse med hinanden end den, at de ligne hinanden, ellers er det et Forslag for en Række enkelte Individer, som hver for sig have berettiget Krav paa at blive betragtet for sig uden Hensyn til, om de Andre kunne opnaa den samme Begunstigelse eller ikke. Men hvad vilde Følgen blive af en modsat Fortolkning? Det vil allerede den foreliggende Sag kunne give et klart Billede paa. Man har sat sig for, at denne Mand Silja skal have Indfødsret i dette Aar samtidig med de Personer, som i rette Tid ere

opførte paa Indfødsretsloven. Man vil ikke komme med Forslag derom paa et særligt Lovforslag, hvorved man kunde undgaa disse Vanstueligheder, som ellers stille sig i Veien for Lovforslagets Behandling. Nei, han skal føres ind paa dette Lovforslag, og hvorfor? Ja, den ærede Ordfører har været saa venlig at sige det. Da jeg kom med en Henviisning til den naturlige Afgjørelse af Sagen, sagde den ærede Ordfører: Nei, det ville vi ikke, thi vi kunne mærke, at Indenrigsministeren er imod denne Mand's Optagelse i det Hele, og derfor skal han blive paa dette Lovforslag. Dersom han ikke kommer med — det er mine egne Ord, jeg nu fører til, men det er utvivlsomt en rigtig Forklaring af Sagen — blandt disse Synvogntræde, faae vi ham maaske aldrig mere. Nu vil jeg virkelig spørge, om der er Grund til at forcere et Mennekte ind paa et Lovforslag af denne Bestaffenhed ved at lægge den Tvang paa Rigsdagens anden Afdeling og Regjering, at man risikerer, at ingen af de Andre opnaa Indfødsret. Hvilke Konsekventer ville følge deraf? Jeg skal ikke lade mig friste til at udmale disse, jeg ønsker ikke at tale mere end høist nødvendigt i denne Sag, men jeg tror, at Enhver vil kunne sige, hvorledes det vil gaa til det ene Aar efter det andet, naar der udenfor Forslaget om Indfødsret er endel Personer, der enten af reelle eller formelle Grunde ikke have opnaaet i første Række at komme med. Jeg skal, skjøndt naturligvis uden Haab, meget advare imod, at dette Thing mod de Regler, det selv har været med at give, imod Forholdets Natur og ligeoverfor meget truende Konsekventer for denne Sags Behandling i Fremtiden vil fastholde sin Beslutning om, at denne Mand skal staa paa dette Lovforslag. Jeg tilraader altsaa meget indtrængende at vedtage Vædringsforslaget.

Ordføreren (Bajer): Da den høitærede Indenrigsminister havde stillet dette Vædringsforslag om at udstemme af Lovforslaget en Person, som med meget stort Flertal blev optaget i Lovforslaget ved anden Behandling, bad jeg Udvalget om at træde sammen, og vi have da meget nøie forhandlet Sagen paany. Et eneste Medlem var ikke tilstede, men jeg tror efter hans tidligere Stilling at vide, at han neppe vilde have været uenig med os. Jeg kan derfor paa Udvalgets Vegne erklære, at Udvalget ikke har kunnet forandre sin Stilling, og at det fremdeles heder det høie Thing fastholde Stillingen fra 2den Behandling og derfor stemme imod det af den høitærede Indenrigsminister stillede Vædringsforslag.